

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 10C/302/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513210948
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Hadnagyová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2016:2513210948.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany v konaní pred sudkyňou Mgr. Andreou Hadnagyovou v právnej veci žalobkyne: Pohotovosť, s.r.o., sídlo: Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpená spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., sídlo: Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, sídlo: Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody vo výške 175,00 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 885,12 eur takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa návrhom doručeným Okresnému súdu Skalica 27.09.2012 domáhala, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobkyňi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Skalica, pretože tento nerozhodol o jej návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobkyne, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 2060204 dlžníkom (povinným) S. E., nar. XX.XX.XXXX, kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 412/2002, v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, a aby rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi z titulu majetkovej škody sumu 175 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 885,12 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že žalobkyňa je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhla písomným podaním, a to postupom podľa § 38 Exekučného poriadku, súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 2060204 dlžníkom (povinným): S. E., nar. XX.XX.XXXX. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie reg. pod č. 5206*005468. Žalobkyňa pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútenej vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísala dňa 11/18.2010 návrh na zmenu súdneho exekútora. Žalobkyňa legitímne očakávala, že súd jej svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite, a teda že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Bohužiaľ sa tak nestalo a to napriek tomu, že podaný návrh spĺňa všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom, resp. Občianskym súdnym poriadkom. Žalobkyňa poukázala na zákonné ustanovenie § 44 odsek 7 Exekučného poriadku platného od 01.09.2005 a § 44 odsek 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006. V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je podľa žalobkyne založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná

nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Podľa žalobkyne v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Opísaný postup exekučného súdu žalovaná hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 odsek 7 Exekučného poriadku, resp. od 01.12.2006 s ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Nečinnosť exekučného podľa žalovanej nie ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobkyňa v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Žalovaná uviedla, že sa dozvedela o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 04.04.2012 o zmene exekútora (skutkový dej bol zavŕšený doručením uznesenia o zmene exekútora). Žalobkyni vznikla majetková škoda v sume 175 eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobkyňa vynaložila v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Zároveň si žalobkyňa uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobkyne, že nastanú účinky predpokladané v ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobkyne nasledovným rizikám: neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo k zániku povinného, neskorým ukončením procedúry zmeny exekútora exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobkyňa si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 885,12 eur, ktorú žalobkyňa vypočítala alikvotným pomerom 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, vychádzajúc z doktríny ústavného súdu, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eur. Podľa žalobkyne bol v danej veci exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 503 dní. Žalobkyňa ďalej uviedla, že postupovala podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala. Žalobkyňa vo svojom návrhu súčasne vzniesla námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Skalica.

K návrhu žalobkyne sa vyjadřila žalovaná, ktorá okrem iného poukázala na nejasný titul nároku na náhradu škody, poukázala na zmätočnosť návrhu, na jeho nedostatky, nejasnosť titulu nároku na náhradu škody. Uviedla, že nie sú splnené podmienky podľa § 8 OSP, § 15 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. nie je daná právomoc súdu vo veci konať. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku u nadriadeného orgánu a podaním žaloby o náhradu škody za nesprávny úradný postup nie je dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku bez ostatných zákonných

náležitostí bola žalovanej doručená dňa 23.4.2012. Žaloba na súd bola podaná dňa 17.9.2012. Žaloba bola podaná predčasne. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku mala vady, ktoré žalobca na výzvu žalovanej v stanovenej lehote neodstránil, preto žalovaná nepovažuje nárok za predbežne prejednaný. Z uvedených dôvodov žalovaná nenahradila žalobkyni škodu za nesprávny úradný postup súdu v rámci predbežného prejednania nároku.

Vo veci samej žalovaná navrhla návrh zamietnuť ako nedôvodný, nepreukázaný. Žalobkyňa má dôkazné bremeno za výsledok sporu, za svoje tvrdenia v návrhu, ktoré v celom rozsahu presúva na súd. Základným predpokladom pre zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9) Ex. poriadku. Súd v rozhodnutí o zmene exekútora zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Je možné, že exekučný súd mohol rozhodnúť o návrhu oprávneného aj po uplynutí 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu, avšak v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť. V takýchto prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote mohol rozhodnúť aj o trovách exekúcie pôvodného exekútora a súčasne mu postúpil aj exekučný spis. V prípade, že exekučný súd nekonal o návrhu na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Ak žalobkyňa tento prostriedok nápravy nevyužila, zanedbala svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 OZ, nevyužila účinné právne prostriedky nápravy, nepodala opravné prostriedky. Žalovaná má zato, že všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prieťahy v konaní. Prieťahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavenia sťažnosti na prieťahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). V opačnom prípade by mohlo dôjsť aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Žalovaná poukázala aj na to, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00). Žalovaná zároveň vzniesla námietku premičania podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. vo veciach kde došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.4.2009. Namietla, že žalobkyňa nepreukázala vznik a výšku škody, nevyožiteľnosť pohľadávky. Pokiaľ uplatňuje nemajetkovú ujmu, nemožno stotožňovať kritéria nemajetkovej ujmy pre fyzické osoby s kritériami nemajetkovej ujmy pre právnické osoby. Škodu presvedčivo nevyčísliła, nezdôvodnila. Požadovať paušálne sumy za veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Podmienkou je preukázať, že konštatovanie porušenia je nedostatočné. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami a skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému subjektívnemu vyčísľovaniu škody a preskúmanie návrhu je tým značne znemožnené.

Krajský súd v Trnave uznesením z 13.11.2012, sp. zn. 2C/218/2012, a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Piešťany, ktorému vec napadla pod sp. zn. 10C/369/2012. Okresný súd Piešťany uznesením, č.k. 10C/369/2012-61 z 16.9.2013, návrhy pôvodne vedené na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 2C/218/2012 vylúčil na samostatné konania.

Súd na prejednanie veci vytýčil pojednávanie na 05.04.2016.

Žalobkyňa svoju neúčast' na pojednávaní riadne písomne ospravedlnila, požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu, že nebola zachovaná lehota 5 dní na prípravu na pojednávanie, pretože súd v predvolaní na pojednávanie neoznámil jeho značku identifikujúca žalobný návrh. Na jeho dopyt o oznámenie jeho značky nebolo súdom odpovedané. Bez znalosti tejto značky nie je možné určiť, akej veci sa nariadené pojednávanie týka, a preto nie možné sa na dané pojednávanie pripraviť.

Žalovaná svoju neúčast' na tomto pojednávaní ospravedlnila, nežiadala odročenie pojednávania.

Podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd postupoval v súlade s vyššie citovaným zákonným ustanovením a pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pre úplnosť súd, že pokiaľ ide o pojednávanie, ktoré o pojednávanie, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu, mal súd za to, že sú splnené podmienky na takýto postup v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. tak, ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania. Pokiaľ ide o žiadosť o odročenie pojednávania žalobkyne, túto súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Obsahom základného práva (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania. Aj keby súd žalobkyni neoznámil jej značku (čo však súd učinil oznámením tejto značky žalobkyni na adresu jej elektronickej pošty, z ktorej žalobkyňa zasielala žiadosť súdu o oznámenie značky), na základe ktorej môže identifikovať žalobný návrh, nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“ na odročenie riadne a včas vytyčeného pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 O.s.p.) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (viď I. ÚS 68/1998). Súd má za to, že od žalobkyne bolo možno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávanie riadne pripravila a sa ho aj zúčastnila, keďže podané žalobné návrhy sa týkajú tých istých účastníkov konania a žalobkyňa si nimi hromadne uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovú ujmu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, resp. majetkovú škodu predstavujúcu náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere a opätovne náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie. Keďže Občiansky súdny poriadok umožňuje konať aj v neprítomnosti za splnenia určitých podmienok, ktoré v tomto prípade splnené boli, súd vo veci pojednával, keďže u oboch účastníkov konania bola riadne zachovaná lehota na prípravu na pojednávanie, pričom súd poukazuje aj na to, že žiadosť o odročenie pojednávania nemala zákonom požadované náležitosti v zmysle § 119 ods. 2 O.s.p.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi oboznámením sa čítaním návrhu z 17.09.2012, vyjadrením žalovanej z 19.06.2013, podstatným obsahom spisu Okresného súdu Skalica sp. zn. 2Er/3629/2008), ako i ostatným obsahom spisu. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav.

Oprávnený podal súdnemu exekútorovi Dr. Ľubomírovi Pekárovi 10.6.2002 návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 13.06.2002 podal súdny exekútor na Okresný súd Skalica žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej Pohotovosť, s.r.o. proti povinnému: S. E., na vymoženie istiny 13 500,-Sk s príslušenstvom. Exekučným titulom v danej veci bol platobný rozkaz Okresného súdu Skalica, č.k. 7Ro/784/01 z 02.01.2002. Okresný súd Skalica vo veci udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. 5206*005468 dňa 21.06.2002. Podaním zo dňa 18.11.2010 žalobkyňa ako oprávnená navrhla zmenu súdneho exekútora, tak aby súd ďalším výkonom exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Uznesením, č.k. 2Er/3629/2008-28 zo dňa 04.04.2012, exekučný súd návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol. Oprávnený odvolanie proti citovanému uzneseniu nepodal, a preto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24.04.2012.

V súvislosti s týmto postupom exekučného súdu mala žalobkyni vzniknúť škoda, náhrady ktorej sa v tomto konaní domáha.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými

predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú:

- 1) Porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť (prieťahy, § 3 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 514/2003 Z.z., § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z.).
- 2) Vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj všeobecné ustanovenia občianskeho zákonníka).
- 3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinností vznikla.

ad 1) Porušenie právnej povinnosti súdom, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí, nesprávnom úradnom postupe.

V tomto prípade žalobkyňa tvrdila, že súd porušil svoje zákonné povinnosti tým, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, ktorý nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora.

Podľa § 3 ods. 1 pís. d/ z. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 uvedeného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. 2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 44 odsek 5 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 29.02.2004, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.(pozn. súdu: s účinnosťou od 01.03.2004 do 31.08.2005 bolo toto ustanovenie s rovnakým znením označené ako § 44 odsek 6 Exekučného poriadku).

Podľa § 44 ods. 7) Exekučného poriadku účinného do 31.08.2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 7) Exekučného poriadku účinného od 01.09.2005 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 238 ods. 1, 2 z. č. 233/1995 o súdnych exekútoroch Prechodné a záverečné ustanovenia účinné od 1. septembra 2005 konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. 2) Ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Z ustáleného skutkového stavu mal súd za preukázané, že návrh na vykonanie exekúcie došiel súdnemu exekútorovi 10.06.2002. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla súdu 13.06.2002. Návrh na zmenu súdneho exekútora bol spísaný 18.11.2010, pričom neobsahuje prezenčnú pečiatku súdu. Dňa 15.12.2010 si pôvodný exekútor na základe výzvy súdu vyčíslil trovy exekučného konania. Uznesením, č.k. 2Er/3629/2008-28 zo dňa 04.04.2012, exekučný súd návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol. Oprávnený odvolanie proti citovanému uzneseniu nepodal, a preto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24.04.2012.

Z obsahu citovaného spisu vyplynulo, že súd o návrhu na zmenu exekútora rozhodol vyššie citovaným uznesením 04.04.2012. V zmysle vtedy platných právnych predpisov však nebola stanovená lehota 30 dní odo dňa doručenia návrhu na jeho zmenu.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky - nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. S poukazom na vyššie uvedené žalobkyňa nepreukázala splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednostného vzťahu. V predmetnej veci žalobkyňa vidí nesprávny úradný postup Okresného súdu Skalica v tom, že rozhodol o žiadosti o zmene exekútora oneskorene.

Z obsahu exekučného spisu pritom súd ani nemal za preukázané, že by žalobkyňa podala v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť na prietahy v konaní. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je pritom kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie sa účastníka a postup súdu. Súadne, a tým aj exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len ÚS SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, NS SR). V prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. NS SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. Uvedené uvádza aj dôvodová správa k novele zákona č. 514/2003 Z.z., vykonaná zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013. I keď súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody, postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012 zastáva názor, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona, je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prietahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z horeuvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní, prípadnej žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ES pre ľudské práva,

ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (vid'. znenie § 9 cit. zákona s účinnosťou od 1.1.2013). Súd si samozrejme uvedomuje, že predmetom konania nie je posudzovanie porušovania ústavných práv navrhovateľa, ale posúdenie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, avšak z rovnakých dôvodov z akých dochádza ku konštatovaniu porušenia ústavného práva. Uvedené je dôležité nielen z pohľadu kompetencie príslušného orgánu posudzovať prietahy v konaní, resp. porušenia ústavného práva., ale i z pohľadu splnenia si všeobecnej preventívnej povinnosti podľa § 415 OZ, keďže si žalobkyňa nepočínala tak, aby nedošlo k škode na majetku (napr. vo veci Nálezu ÚS SR III. ÚS 69/2011 z 3.5.2011 ústavný súd konštatoval, že účastník konania, ktorý počas tvrdenej nečinnosti súdu neprejaví navonok svoju nespokojnosť s jeho postupom, postupuje v rozpore so zásadou vigilantibus iura (každý nech si stráži svoje práva), čo možno pripísať i na ľarchu účastníka. I keď predmetom konania o nároku žalobkyne je skúmanie nesprávneho úradného postupu súdu a s tým vzniknutej majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy, súd považuje za potrebné poukázať i na rozhodnutie ÚS SR, pretože v konaniach pred ústavným súdom, kde sa posudzuje porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa v podstate skúmajú a vyhodnocujú tie isté okolnosti, ako je zákonná lehota na rozhodnutie, ostatné okolnosti prípadu, úkony súdu, úkony účastníka konania, zložitost' veci a pod. Preto súd poukazuje napr. na rozhodnutie ÚS SR vo veci I.ÚS 16/02, kde sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. V tejto súvislosti súd udáva, že i keď súd v exekučnom konaní urobí úkon v neprimerane dlhej lehote, nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností veci konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. I keby takýto nesprávny úradný postup súdu bol daný, žalobkyňa vôbec nepreukázala vznik škody alebo nemajetkovej ujmy priamo vyvolanej nesprávnym úradným postupom.

Rovnako súd nemal za preukázané, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v primeranej lehote (v danom čase nebola stanovená lehota na rozhodnutie do 30 dní) by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného, a tým naplneniu účelu exekučného konania. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožiteľnosť pohľadávky nemá podstatný vplyv. Nesprávny úradný postup by musel byť takou podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote preto nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody.

Tvrdenia žalobkyne, že jej vznikla majetková škoda v sume 175,- eur a nemajetková ujma 885,12 eur tak nie sú ničím podložené.

Súd taktiež považuje za potrebné zdôrazniť, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v príčinnej súvislosti s nerozhodnutím o zmene exekútora ani nemôže dôjsť k vzniku materiálnej škody, pretože pôvodný súdny exekútor mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie.

ad 2) Vznik a existencia škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d) zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 17 ods. 1 uvedeného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 uvedeného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Podľa § 17 ods. 3 uvedeného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje najmä s prihliadnutím na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov,

ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 uvedeného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 25 ods. 1 uvedeného zákona ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Z uvedeného je zrejmé, že aj na prípad osobitnej zodpovednosti za škodu, ktorou je aj nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, sa podporne aplikujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov súd podporne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, najmä spoločné ustanovenia o náhrade škody uvedené v 3. odd. Občianskeho zákonníka. Z úradnej moci je potrebné zaoberať sa aj spoluúčasťou poškodeného žalobcu na vzniku škody podľa § 441 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Skutočnosť, že aplikácia ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy nielen v prípade zodpovednosti škodcu za zavinené konanie (§ 420 Občianskeho zákonníka), ale v prípade zodpovednosti za škodu na základe princípov objektívnej zodpovednosti vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (R 80/1970 a R 28/1973).

Súd má zato, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto štádiu konania žalobkyňa nepreukázala vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázala, v akom rozsahu sa nedomohla exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázala, že škoda už vznikla. Nepreukázala ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností žalovanej. Vyúčtované režijné náklady žalobkyne nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť žalobkyne. Žalobkyňa je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Nepreukázala ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je aj v tomto smere všeobecný, nepreskúmateľný. Nekonzkretizovala, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Žalobkyňa v návrhu vychádzala len z predpokladov, nepredložila žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnila, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt žalobkyne, ktorá je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť z hľadiska žalobkyne a jej právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré žalobkyňa ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných úrokov, pokút. Príjmy žalobkyne z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na žalobkyňu a jeho ďalšiu existenciu. Je povinnosťou žalobkyne preverovať solventnosť subjektov (návratnosť), tak, ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že žalobkyňa poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia, nemožno vykladať na ťarchu žalovanej. Tým dospel súd k záveru, že žalobkyňa nepreukázala podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2, 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. Podmienky podľa § 17 ods. 3 uvedeného zákona, písm. a), c), d), sa podľa názoru súdu nedajú vzťahovať na právnickú osobu, ale len na fyzickú osobu. Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane žalobkyne a nie na strane žalovanej, resp. konajúceho súdu. Žalobkyňa opakovane v rozpore so zákonom poskytovala úvery neplatičom. Opakovane poskytovala úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Nemožno konštatovať, že na strane žalobkyne došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jej obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Svoje obchodné meno si žalobkyňa poškodila sama, nie exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi

chrániacimi spotrebiteľa. V nadväznosti na § 441 Občianskeho zákonníka a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodov už uvedených, škodu, pokiaľ vznikla, si spôsobila výlučne žalobkyňa svojím zavinením. Tým mal súd preukázané, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a to vznik a existenciu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy. Tvrdenú škodu si spôsobila svojím zavinením žalobkyňa, pokiaľ vznikla.

ad 3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnych povinností (nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla.

Žalobkyňa v konaní nepreukázala porušenie povinností (nesprávny úradný postup) nepreukázala však skutočnú škodu a nepreukázala ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou. Súd nemal v toto konaní zo strany žalobkyne preukázané, že ňou tvrdená škoda má bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s tvrdenými prieťahmi. Žalobkyňa nepreukázala, že bez tvrdených prieťahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Bola povinná preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu, pred tvrdenými prieťahmi, bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Bola povinná preukázať, že len v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej situácie povinného, ktorá znemožnila žalobkyňi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Tým zároveň súd ustálil, že žalobkyňa nepreukázala splnenie druhej podmienky, ktorú zákon vyžaduje, aby súd mohol konštatovať zodpovednosť žalovanej za vzniknutú škodu. Preto návrh na náhradu škody za nesprávny úradný postup voči žalovanej v celom rozsahu zamietol.

V závere súd dopĺňa ku skutkovým záverom ohľadom zvýšených nákladov žalobkyne na mzdy zamestnancov, na poštovné, na tlač a na správu informačného systému, ktoré žalobkyňa preukazovala, ako je súdu známe z jeho činnosti, o.i. znaleckým posudkom č. 1/2014, ktorého faktickú správnosť v tomto smere súd nespochybňuje. Z uvedeného znaleckého posudku však podľa súdu v žiadnom prípade nevyplýva, že tieto zvýšené náklady sú v príčinnej súvislosti práve s exekučným konaním, v ktorom malo podľa tvrdenia žalobcu dôjsť k prieťahom. Pri hodnotení tohto súd vyšiel z týchto úvah: Celkovo tak možno v tejto časti skonštatovať, že až na tri úkony (sťažnosť na prieťahy) nemožno zo znaleckého posudku nijakým spôsobom zistiť, prečo sú zvýšené mzdové náklady dôsledkom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, a nie celkom jednoduchým a logickým dôsledkom skutočnosti, že žalobkyňa sa jednoducho v rokoch 2009 až 2011 rozhodla uplatniť a vymáhať obrovské množstvo nárokov voči svojim dlžníkom, čo si nevyhnutne vyžiadalo zvýšenú administráciu a s ňou spojené náklady. Inak povedané, zo znaleckého posudku nemožno nijako zistiť, či by k týmto zvýšeným nákladom nebolo došlo aj v prípade, že by súdy rozhodli o nárokoch žalobcu na zmenu exekútora presne v zmysle žiadostí žalobcu a v zákonnej 30 dňovej lehote. Rovnaké výhrady možno proti znaleckému posudku vzniesť, aj pokiaľ ide o výpočet škody v podobe zvýšených nákladov na poštovné, tlač a správu informačného systému, keďže z neho vôbec nie je zrejmé, prečo by takéto zvýšenie nemohlo byť celkom logickým dôsledkom faktu, že žalobkyňa jednoducho v danom období vo zvýšenej miere pristúpila k uplatňovaniu a vymáhaniu svojich nárokov. Navyše, v tejto časti pôsobí znalecký posudok skôr dojemom primitívnej účtovnej trojčlenky, keď na s. 34 až 42 úplne mechanicky vypočítava rozdiel medzi skutočnými nákladmi (!) zistenými z faktúr od tretích osôb za poštovné, tlač a správu informačného systému a takto zistené zvýšenie následne úplne mechanicky delí „počtom obchodných prípadov“, teda v podstate počtom vymáhaných nárokov mechanicky delí „počtom obchodných prípadov“, teda e počtom vymáhaných nárokov žalobkyne v príslušnom roku (pričom z celého znaleckého posudku sa nedá zistiť, odkiaľ sa znalec k týmto počtom „obchodných prípadov“ dopočítal). To všetko úplne bez toho, aby sa vôbec zaoberal banálnou otázkou, ako je preukázané, že celé zvýšené náklady išli len na tie „obchodné prípady“ - exekučné konania, z ktorých žalobkyňa uplatňuje náhradu škody, a nie napríklad na rozposielanie s týmto konaním nesúvisiacich písomností (napríklad súkromných) (poštovné), na tlač úplne nesúvisiacich propagačných materiálov (náklady na tlač) alebo na inštaláciu lepšieho, či výkonnejšieho počítačového systému „len tak“, z rozmaru žalobkyne (navyše znalec vôbec nevyhodnotil, či z úpravy počítačového systému nemala žalobkyňa trvalý prospech, ktorý by časť nákladov kompenzoval). Ak v tejto časti vôbec možno znaleckému posudku priznať vôbec nejakú logickú úvahu, o čom súd pochybuje, ide podľa názoru o typický prípad logickej chyby „post hoc ergo propter hoc“, teda keď sa z časovej súvislosti dvoch javov (zvýšená exekučná aktivita a zvýšené náklady) automaticky vyvodí ich príčinná súvislosť. Zo všetkých týchto dôvodov dospel súd k záveru, že predložený znalecký posudok preukazuje nanajvýš tak fakty v ňom uvedené (skutočnosť, že u

žalobkyne došlo v rokoch 2009 až k zvýšeniu mzdových nákladov a nákladov na poštovné, tlač a správu počítačového systému), no v žiadnom prípade nepredstavuje dôkaz príčinnej súvislosti týchto zvýšených nákladov s tvrdeným nesprávnym úradným postupom (porovnaj rozsudok Okresného súdu Čadca, sp. zn. 16C/197/2012, a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 10C 175/2014).

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej súd uvádza nasledovné. Premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Preto, keď súd dospel k záveru, že nárok žalobcu nevznikol, vznesenou námietkou premlčania sa taktiež už nezaoberal.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

V závere dáva súd žalobkyni do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv slobôd nepatrí dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Len pre úplnosť súd uvádza, že žalobkyňa vo svojom žalobnom petite žiadala najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitýmny rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitýmneho rozsudku nevyhovie, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá v konaní úspech nemala. Súd však úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne v tomto konaní nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trnave prostredníctvom Okresného súdu Piešťany, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.